

Rejsebrev 6

Endnu en lille opdatering fra Sumbawanga

Vi er nu for alvor kommet i gang med projektetene på PH.

Det lykkes os at få en afretter til at komme, da rendegraveren ikke kom. Chefen fra firmaet kom d. 9 maj og kiggede på det og vi blev enige om en pris og morgenen efter holdte hans team der med afretteren. Og så var det ellers bare igang!

En afretter er en maskine man normalt bruger når man skal lave veje og planere til byggerier. Vi har været lidt skeptiske med at leje netop denne maskine fordi en af de ting vi skal fikse her nede er blandt andet, to store huller med en samlet fylde på omkring 500 kubikmeter jord. Og det er sådan en afretter ikke specielt god til. Men chefen var nu sikker på at det ikke var noget problem. Og ganske rigtigt efter 10,5 time var vi færdige med at fylde hullerne og samtidig har vi lavet en snorlige fodboldbane maskinen havde i alt flyttede ca 800 kubikmeter jord og fordelt i hullerne og andre steder på banen for at gøre den lige. Et fantastisk team havde på 10,5 time lavede det som vi tog her ned for lave for snart 5 måneder siden. Nu er vi i fuld gang med grave og støbe en stor rende på ca 140 meter, så vandet kan komme væk fra banen når det regner.

Siden sidste brev har vi også byggede et stort hønsehus med gård til. Vi har fået meget hjælp fra snedker drengene, som enlig har bygget det meste vi har bare sagt hvordan og hvorledes det skulle gøres og så har de gjort det.

Jeg er helt sikker på de nok skal komme langt. De er helt vildt kreative og hvis der er en problem så løser de det, med en kreative løsning, hvilket jeg godt kunne misunde lidt en gang imellem. De bliver ledt af vores kære Peter Fundi som er en meget dygtig lære.

Hønsehuset blev banket op på 4 dage og er blevet mega godt! Dag 5 og 6 blev det malet. Man maler husene her nede af to grunde, den ene er, det holder flere år. Som nævnt i et tidligere brev er tagpladerne ekstremt tynde her! Og det gør at de hurtigere går til. Den anden grund til man maler dem en farve er at når solen skinner (som den gør meget her ned) så reflektere solen på metalpladerene og er til gene for alt omkring dem. Så de er blevet malet udvendigt.

Da et par dage efter afretteren havde været her tog mig og Torbjørn ned i byen og købte en 12 to tommer stålrør på fem meter stykket. Vi havde allerede en aftale med en "fundi" der skulle komme og svejse dem. Dagen efter havde var han færdig med at lave 4 flotte mål. To store og to små. De store måler H 2 meter B 5 meter og de små måler H 1 meter og B 1,5 meter. Allerede da han var færdig med det første mål blev "vores" fodboldbane indviet med stor begejstring. Både store og små var med, ja selv lederen af børnehjemmet fik et par skud på mål. Det var så fedt! Det var så fedt at se begejstring på børnehjemmet og det var så fedt at det lykkes. For jeg må være ærlig mig og Torbjørn har snakket om hvad vi skulle gøre hvis fodboldbanen ikke blev en realitet. Men det skal vi heldigvis ikke bekymre os om mere for nu lykkedes det.

Det er nu en uge siden vi fik målene bygget og banen bliver brugt mange timer hver eneste dag. Folk kommer rundt omkring fra byen for at se "det nye" Peters House.

Da hønsehuset stod færdigt tog vi endnu engang ned i byen for at snakke med en dame vi kalder "kuku mama" kuku betyder høne på swahili, når jeg tænker på det, tror jeg ikke vi nogensinde har fået hendes navn, så hun hedder altså kuku mama. Det er hende vi har fundet som kan levere de bedste kyllinger. Så vi tog ned til hende for at købe nogle kyllinger, vi blev kørt af vores trofaste bajaji driver til hendes hus og hentede 150 kyllinger på en måned gamle.

En kylling som er vaccineret og er en måned gammel koster mellem 6 og 8000 shilling.

Efter en længere forhandling endte vi med at give 7000 shilling stykket svarende til ca 20 kroner så vi har købt høns for ca 3000 dkk, eller 1020000 million shilling.

Efter handlen tog vi ned til en producent som laver hønsefoder og købte 1,5 tons foder.

Vi købte så meget foder fordi Peters House har ikke penge til at betale for hønsene før de lægger æg, når de så begynder at lægge æg for de en indtægt for æggene og derved skulle de gerne kunne holde sig selvstående.

Så nu har PH fået 150 kyllinger!

Mig og Torbjørn har også bygget et stativ til siddepinde til hønsene som er blev taget godt imod af kyllingerne.

Det er formet som en pyramide med tre af siderne fyldt med tværliggende og den sidste side er der så en dør så man kan komme ind og muge ud.

Vi har en ansat her på Peters House som hedder Damian hans job består mest af alt af at passe haven og træerne på PH, men han har nu fået hovedansvaret for hønsene og det er super for ham, han går helt vildt op i dem så det er mega fedt.

Så der sker rigtig meget lige for tiden her på Peters House, og det er super fedt.

Siden sidst har vi også sagt farvel til Katrine og Johannes som var volontører på Bethania.

Det var lidt svært når man nu har gået op og ned af dem de sidste 4 måneder.

Men de var klar til at komme videre så det var godt.

De har gjort en kæmpe forskel ovre på Bethania med den nye stald hvor alle dyrene nu er rykket ind.

8 køer, 1 kalv, 25 geder, 3 kid, 135 høns, 7 kyllinger, 1 kanin og 5 marsvin har nu fået et nyt hjem, hvor hygiejne er nummer 1.

Så det er mega fedt!

De skulle lige en uge til Zansibar og så ellers hjem.

Hvis i har lyst til at se projektet med den nye stald så gå ind på Facebook skriv "Fremtid Og Håb" der ligger en video af hele processen med stalden.

Lidt før de tog afsted var alle 6 volontørerne lige en tur i Kipili en weekend.

Vi kørte på 3 motorcykler turen på 3,5 time og ankom godt til Kipili.

Vi havde fået lov til at låne en af Madss både og var ude og sejle alle 3 dage vi var der.

Kipili er en lille by hvor Mads og Janice som er udsendt missionære via BDM normalt bor.

De bor der ikke lige pt fordi de er på uddannelse i England.

Det var lækkert at komme ud til vandet og mig Torbjørn og Johannes fik fiskede godt igennem, som er min helt store passion.

De havde et volontør hus i Kipili som vi boede i, og det var rigtig fint.

Lørdag morgen havde vi aftalt med en af de lokale fiskere at vi skulle med ud og rive garn.

Dagen før havde vi sat garnet ud som var 6 km langt.

Vi startede klokken 6 med at rive garnet og hold da op det var hårdt. Efter godt en km hvor jeg havde revet garnet, var mine hænder fuldstændig smadret jeg havde vabler over alt og blødte flere steder 😊

Da jeg ikke kunne mere fik den gamle fisker som var 68 år gammel nok af os musunguer og han rev de resterende 5 km garn op selv, uden pause som tog ligegodt 3 timer.

Han var bare gjort af noget andet end jeg var haha.

Dette gjorde han 3 gange om ugen.

Vi fik en Nile Perch af ham som tak for hjælpen (selvom vi nu ikke gjorde ret meget)

Og den samme aften lavede vi fish and chips ud af den, til stor succes.

Vi havde nogle gode dage i Kipili og det var en god afslutning på tiden i Afrika for Katrine og Johannes.

Når det så er sagt så er vi jo i Afrika og det ville næsten være for godt til at være sandt hvis ikke det lige skulle gå lidt galt.

Og det gjorde det så...

Da vi skulle hjem fra Kipili gik den første 1,5 time ude de store problemer.

Men lige pludselig mens jeg kørte var det ligesom om at den motorcykel jeg kørte på, kørte dårligt og ganske rigtigt lige pludselig holdte den stille og ville ikke starte overhovedet jeg tjekkede alt igennem og fandt ud af da jeg prøvede at løbe den igang, var jeg ikke i tvivl om at den var helt gal.

Det lød som om stemplet havde sat sig.

Vi var kommet lidt for sent afsted så det helt mørkt udenfor. Så det var lidt ubehageligt.

Vi ringede til vores mand i Sumbawanga og fortalte ham nyheden, hvorefter han blev sur og sagde at man aldrig måtte køre den vej om aftenen fordi der var løver og elefanter i lige netop det område vi befandt os i.

Så kommer pulsen altså lidt op kan jeg fortælle jer.

Vi havde 10 km til den nærmeste bebyggelse.

Heldigvis kom han efter en time med en landcruiser og vi kunne lettet proppe motorcykel ind i landcruseren og køre tilbage til Sumbawanga i sikkerhed.

Det var lidt spændende og det går lige op for en at man ikke er i trygge Danmark men i Afrika.

Han havde set 3 elefanter bare på den strækning vores motorcykel gav op på.

Dagen efter kom vores motorcykel til reparation og ganske rigtigt så havde stemplet sat sig og vi måtte op med pungen.

Men sådan kan det jo gå.

Vi nærmer os en afslutning på vores ophold her i Sumbawanga, vi har lige et par små ting vi skal have lavet færdigt men det er ikke meget. Vi rejser d. 7 juni, hvor mig og Torbjørn starter et nyt kapitel nemlig Kilimanjaro men det skal i nok høre mere om og mon ikke der lige kommer et afsluttende brev mere fra Sumbawanga.

Hilsen Jonathan og Torbjørn









